

Sari Ahonen

Ninnin taikajoulu

Ninnin taikajoulu

Ninnin taikajoulu

Sari Ahonen

© 2017 Ahonen, Sari

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt,

Saksa

ISBN: 978-951-568-490-5

Esipuhe

Iäkäs tonttu Pom kiirehti linnan sokkeloisia käytäviä nopeammin kuin koskaan aiemmin elämässään. Siihen oli kuitenkin syynsä. Koko Unian kuningaskunnan ja ehkäpä maailmojen tulevaisuus lepäsi sen harteilla. Sen täytyi ehtiä perille, eikä nyt ollut varaa hätäntyä, erehtyä suunnasta ja eksyä, kuten Pom-raukalle aika usein kävi. Pom hengästyi, huohotti, punoitti, pysähtyi välillä pitelemään kylkeään ja jatkoi jälleen juoksemistaan. Se mutisi koko ajan mennessään ”täytyy ehtiä” ja

”ei saa unohtaa” ja sitten yhtäkkiä – se oli perillä.

Pomin matka katkesi upeasti kaiverrettujen ovien eteen. Ovet olivat niin korkeat, ettei Pom pystynyt näkemään niiden yläreunaa ja niin leveät, että viisitoista tonttua olisi mahtunut yhden oven taakse väijyyn. Ovet olivat myös niin paksut, että kokonainen tonttuperhe olisi voinut kaivertaa itselleen niihin kodin. Lukot olivat miehen käsivarren paksuista takorautaa ja tiukasti kiinni. Pom ei olisi mahtanut niille mitään. Sen sijaan se keräsi viimeiset voimansa ja hyppäsi roikkumaan kolkuttimeen ja sai kuin saikin aikaan kolinaa jossakin korkeuksissa.

Tonttu ehti odottaa valtavien ovien takana vain hetken, kun toinen ovista avattiin. Tuiman näköinen, jättiläismäinen, viikinkiä muistuttava mies pitkine punaisine hiuksineen ja partoineen työnsi päänsä hämäävästi käytävään ja murahti nähdessään kolkuttimessa roikkuvan tontun.

Mutisten jotakin käsittämätöntä viikinki nosti tontun vyötäröstä mukaansa kuin kiljuvan pikkulapsen ja pamautti oven perässään kiinni niin, että koko linna tuntui liikahtavan perustuksiltaan. Oven toisella puolen valtavan tulisijan liekkien hehku valaisi ja lämmitti suunnattoman salin. Ylelliset valtaistuimet kimaltelivat kullanhohtoisina takkatulen loisteessa.

”Kumarra”, viikinki mongersi pudottaessaan Pomin kiviselle lattialle. Pom otti lakkiriepunsä päästään, kumarsi niin syvään, että otsa kosketti kylmää lattiaa, ja uskaltautui vihdoim katsomaan ihmisiä, joita se oli lähetetty varta vasten tapaamaan. Mutta se, mitä Pom näki, salpasi hänen hengityksensä, ja tonttu unohti kokonaan, mitä oli tullut kertomaan.

Taljojen peittämissä majesteettisissa valtaistuimissa istuivat kuningas ja tämän kaunis kuningatar, kuten hän oli odottanutkin, mutta tuolien väliin oli

sijoitettu kaksi kehtoa. Kummassakin nukkui pikkuruinen vaalea ihminen, niin mahdottoman pieni, ettei Pom ollut koskaan kuvitellut sellaisia olevan olemassakaan.

”Pom”, kuningas sanoi ystävällisesti ja havahdutti tontun ajatuksistaan. ”Sinulla on meille varmaankin kerrottavaa.” Pom katsoi kuningasta silmiin ja näki niissä paljon tuskaa ja surua. Se ei pystynyt vieläkään muistamaan, mitä asiaa oli tullut toimittamaan. Tontut olivat niin kovin unohtavaisia, eikä koskaan saisi hämmentää tonttua kovin pahasti yhdellä kertaa. Ja Pom oli juuri nyt kovin hämmentynyt.

”Keskity Pom”, kuningas pyysi ja viittilöi tonttua astumaan lähemmäs. Pom hivuttautui niin lähelle kuin uskalsi, ja lopulta kuningas ylsi laittamaan kätensä Pomin olkapäälle.

Pom pinnisteli ja ponnisteli. Sen ajatukset poukkoilivat kehdossa makaavista vauvoista ovella seisovaan viikinkiin, kun

yhtäkkiä toinen lapsista alkoi itkeä. Sillä hetkellä Pom muisti hyytävän äänen, jonka ajamana se oli lähtenyt juoksemaan metsästä kohti linnaa. Tuomaan viestiä, niin mikä se olikaan, viestiä kuninkaalle, että...

"Kuningas, hän on saapunut!" Pom virkkoi äkkiä silmät kirkastuen, kun viesti palautui selvänä hänen mieleensä. "Hän on saapunut ja odottaa kuningaskunnan portilla! Hän sanoi tulevansa ottamaan...omansa."

Pom nielaisi. Sitä pelotti, sillä se tajusi itsekkin, että viesti oli uhkaus. Kuningas silmäili tonttua pelon ja tuskan sekaisin ilmein päästäen lopulta irti tontun hartioista niin, että tämä lysähti lattialle. Kuningatar oli noussut valtaistuimeltaan ja mennyt syleilemään pienokaisiaan. Nyt molemmat vauvat itkivät kuin olisivat tienneet jotakin kamalaa tapahtuvan, ja heidän äitinsä (sillä aivan varmasti nämä olivat kuningasparin lapsia, Pom ajatteli) kasvot vääntyivät huolesta lähes tunnistamattomiksi.

Kuningas antoi viikinkivartijalle ohjeita kuiskaten. Kukaan ei tuntunut enää muistavan pientä tonttua, joten Pom vetäytyi salin kaukaiseen nurkkaan sohvan taakse seuraamaan tilannetta. Mitä sitten tapahtui, sitä Pom ei ymmärtänyt, mutta ei myöskään unohtanut koskaan.

Viikinki käveli kohti salin seinää, jossa roikkui valtava kudottu kangas. Paksuista naruista nyhtämällä tämä veti kankaan syrjään. Pom haukkoi henkeä sohvan takana nähdessään, miten kankaan takaa paljastui ovi...vai oliko se sittenkin taulu? Ainakin siinä oli käsittämättömän kauniit, kultaiset kehykset, jotka näyttivät eläviltä!

Paikalle kutsuttiin kaksi lastenhoitajaa, ja kuningatar nosti itkien molemmat lapsensa kehdosta ja ojensi nämä lastenhoitajien syliin. Tämän jälkeen kuningatar lyyhistyi valtaistuimelleen

onnettomana, kuin elämä olisi valunut hänestä pois.

Kuningas piti lastenhoitajille vakavan puheen, selvästikin varustaen näitä pitkälle matkalle, ja Pom ihmetteli tapahtumien kulkua sohvan takana kyyristellen. Tonttu ymmärsi, että kuningaskin oli syvästi murheellinen, ja äkkiä sitä alkoi pelottaa, että se oli syypää kuningasparin murheeseen.

Kun kuningas oli suudellut lapsiaan otsalle, lastenhoitajat astuivat kultakehyksin varustellun oven eteen. Kehykset välkkyivät, hohtivat ja heijastivat valoaan nyt niin loisteliaasti, että koko sali tuntui kylpevän kullanhohteessa. Pom seiso i nyt hievahtamatta paikallaan, odottaen oven avautumista, mutta hämmästy i kun mitään sellaista ei tapahtunut.

Yksi kerrallaan astuivat lastenhoitajat lapsi sylissään oviaukosta läpi ja katosivat näkymättömiin. Sen jälkeen

kultainen ovi ikään kuin sammui; sen hohde himmeni, kunnes katosi kokonaan ja koko ovi hävisi kuin sitä ei olisi koskaan ollutkaan. Piilopaikastaan tonttu Pom näki, miten viikinki veti verhon harmaan, kivisen seinän eteen.

Kuningas istuutui valtaistuimelleen ja tarttui kuningatarta kädestä. Hetki oli niin suunnattoman surullinen, että kyyneleet kihosivat myös Pomin silmiin. Viikinki kumarsi kuningasparille ja perääntyi salin ovelle, josta Pom oli aiemmin kannettu sisään.

Tonttu huomasi tilaisuutensa tulleen. Se kiiruhti viikingin perään. Kun ovi avattiin, se luikahti siitä ulos ja pakeni linnan käytävien varjoihin. Nyt se osaisi jo kotiin. Näitä tapahtumia se ei unohtaisi koskaan. Kertomista riittäisi vielä lapsenlapsillekin.

Joulu. Ylivoimaisesti vuoden paras juhla, ajatteli Ninni tyytyväisenä katsellessaan auton ikkunasta ohi lipuvia maisemia. He olivat matkalla joulunviettoon isän vanhempien, mamman ja papan luokse, Etelä-Karjalaan, Imatralle.

Nipsu nukkui takapenkillä hänen jalkaansa vasten lämpimänä. Niklas lueskeli Aku Ankkaa Nipsun toisella puolella, äiti torkkui etupenkillä ja isä ajoi autoa. Radion joulukanava soitti tauotta joululauluja. Aurinko pilkisteli välillä niin, että luonto näytti häikäisevän valkoiselta.

”Täydellistä”, huokaisi Ninni puoliääneen. Hänen ajatuksensa vaelsivat

koulun joulujuhlaan, jossa hänen ystävänsä Paavo oli esittänyt puuta. Paavo, joka oli samalla luokalla ja asui hänen naapurissaan, oli tulossa joulunviettoon omien isovanhempiensa luokse Lappeenrantaan. Ehkä he voisivat tavatakin.

Samassa Ninnin ajatukset harhailivat hänen parhaaseen ystäväänsä Sohviin. Hän oli antanut Sohville itsetekemänsä lahjan joulujuhlan jälkeen. Pieneen huovutettuun pussukkaan Sohvi voisi kätkeä tärkeimmät pikkutavaransa, vaikka huulirasvan ja avaimet. Toivottavasti Sohvi piti lahjastaan, Ninni mietti. Itse hän oli päättänyt avata Sohvilta saamansa paketin vasta jouluaattona.

Ninni tunsu Nipsun valpastuvan vieressään. Se nosti päätään ja katseli hetken raukeana ikkunoista tulvivaa valkoista valoa, kunnes haukotteli leveästi ja jatkoi uniaan. Ninni rapsutteli lempeästi mäyräkoiraa, joka tunnettiin kotikylällä hyvästä vainustaan.

Olihan se ollut syksyllä ratkaisemassa Muurulan kadonneiden koirien tapausta ja päässyt kunniajäseneksi Ninnin, Paavon ja Sohvin perustamaan etsivätoimistoon.

Onneksi etsivät viettivät nyt joululomaa, Ninni pohti hajamielisenä. Hän aikoisi lukea kirjoja, ratkoa mamman kanssa sanaristikoita, nukkua pitkään ja syödä herkkuja. Mysteerejä ratkomaan häntä oli turha houkutella. Ninni vilkaisi kännykkäänsä, joka pilkisti hänen hupparinsa taskusta. Ei viestejä eikä yhtään puhelua. Ja kerrankin, se oli ihan okei.

Perillä Imatralla heitä tervehtivät papan siistiksi lakaisema piha, linnuille laitettut olkilyhteet, suuret lyhdyt, joissa kynttilät jo paloivat, sekä mamman taidokkaasti askartelemat kranssit, joita oli ripustettu koristeeksi joka oveen ja sisällekin sinne tänne.

Mamma ja pappa asuivat kaksikerroksisessa omakotitalossa. He olivat sen itse rakentaneet vuosikymmeniä sitten. Ninnin ja Niklaksen isä Olli oli viettänyt talossa lapsuutensa, ja tämän yläkerran huoneesta oli tehty Ninnille ja Niklakselle makuusoppi.

Ninnin sänky sijaitsi vinon katon alla. Mamma oli virittänyt kattoon iloisen

Joulu lähestyy. Ninni ja Paavo lomailevat kumpikin omilla isovanhemmillaan Etelä-Karjalassa. Tällä kertaa joulussa on tavallista enemmän taikaa, kun Ninni ja Paavo tempaistaan elämänsä seikkailuun kesken makeimpien yöunien.

Taikaovia, tonttuja, kuninkaanlinnan ja tietysti lumotun kirjan tapaamme lasten huimalla matkalla. Etsivätoimisto lomailee, joten Ninni ja Paavo saavat selvitä kahdestaan, mutta mistä apua, kun edes omiin aisteihin ja muistoihin ei voi enää luottaa.

"Keitä noi on?" Paavo kysäisi puoliääneen Ninniltä ja nyökkäsi salin perällä odottaviin, koreasti pukeutuneisiin ihmisiin.

"Leikitään, että me ollaan pudottu johonkin satuun, jooko? Niin noi olis niinku kuningas ja kuningatar", Ninni ehdotti.

"Keitäs me sitten ollaan?" Paavo totesi ja vilkaisi kysyvästi Ninniin.

"No...toivottavasti ei ainakaan Hannu ja Kerttu", Ninni huokaisi.

Kannen kuva: Seija Ahonen

